

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Începutul și sfârșitul mântuirii este dragostea.”
(Sfântul Antonie cel Mare)

Duminica a XIX-a după Rusalii

Predica de pe munte Iubirea vrăjmașilor

Si precum voiți să vă faceți vouă oameni, faceți-le și voi asemenea;
Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei;

Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac;

Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor; ca să primească înapoi întocmai.

Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți

nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi.

Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. (Luca 6, 31-36)

Să trăim în bună pace cu toți oamenii

Prin iubirea vrăjmașilor, a dușmanilor noștri, ne facem fiii Celui Preaînalt, fiii lui Dumnezeu.

Iubirea vrăjmașilor este cea mai mare virtute creștină. Fără această virtute nu ne mântuim, nu dobândim împărăția cerurilor.

Pentru împlinirea acestei porunci, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne dă acest ajutor în măsura în care ne rugăm și ne smerim luând aminte la faptul că Dumnezeu ne-a iertat, cum scrie Sfântul Apostol Pavel, când eram vrăjmașii Lui prin necunoașterea Lui și, mai ales, prin păcatele noastre prin care ne împotrivim împlinirii poruncilor Lui. Dumnezeu ne-a iertat din nemărginita Lui iubire arătată prin trimiterea Fiului Său în lume, Care S-a întrupat și a pățimit și a murit pe Cruce (Romani 5, 10).

Cuprins

Să trăim în bună pace cu toți oamenii...!	
Povețe duhovnicești ale Sfântului Apostol Pavel	3
Rugăciunea pentru vrăjmași	3
Nu se cade a osândi pe cel ce greșește..4	
Ne așteaptă ani grei	4
De ce este important să iertăm?	5
Ce înseamnă iubirea de vrăjmași?	5
Dacă pe unul îl iubim și pe altul nu, înseamnă că nu iubim deplin	6
Fără jertfă de sine nu există mântuire...6	
Răbdare și iar răbdare, ca să ne vedem în Rai!	6
Roadele iertării	7
Firea scorpionului	8

Mântuitorul ne spune să facem bine vrăjmașilor noștri (Luca 6, 35), să ne rugăm, să-i binecuvântăm și să nu-i blestemăm (Matei 5, 44). **Să nu răsplătim răul pe care ni-l fac cu răul.**

Sfântul Ioan Gură de Aur ne dă și sfatul acesta: **„Să-i salutăm noi pe vrăjmașii noștri și să nu așteptăm să ne salute ei”.**

Un bătrân a oferit unui alt bătrân o locuință, o chilie călugărească. Aceste două chilii erau aproape una de alta. După un timp, bătrânul care a primit chilia spre folosință era cercetat pentru povățuiri duhovnicești de mai multe persoane decât bătrânul care a dat chilia. Din lucrarea diavolului, s-a iscat mare vrăjmășie între cei doi bătrâni. Într-o zi, bătrânul care a dat chilia s-a pornit mândros ca să-l scoată din chilia donată. Bătrânul care a primit chilia, neștiind de planul bătrânului donator, l-a întâmpinat cu mare bucurie, oferindu-i ospitalitatea cuvenită. Bătrânul cel mândros, văzând dragostea celuiilalt, a aruncat bățul și s-au îmbrățișat, împăcându-se, iertându-se. („Patericul egiptean”)

În zilele noastre, povestea un bun creștin că o rudă foarte apropiată îl vrăjmășia, rupând legăturile firești și creștinești între rude. Creștinul vrăjmășit a hotărât ca de ziua de pomenire a morților, când se împart străchini, farfurii cu mâncare la săraci, dar și între rude, să meargă cu strachina cu mâncare la cel care-l vrăjmășia. Acesta, văzându-l pe cel vrăjmășit, a rămas pentru o clipă nedumerit și apoi îndată s-au îmbrățișat, s-au împăcat.

Din toate acestea vedem cât de folositor este sfatul Sfântului Ioan Gură de Aur cu privire la iubirea vrăjmașilor, împăcarea provenind de la unul dintre cei care au mai

multă înțelegere decât celălalt. Dacă te simți nevinovat, s-o iei înaintea celui care te vrăjmășește. Sfântul Apostol Pavel spune în această privință următoarele cuvinte: **„Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând aceasta, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui”** (Romani 12, 20).

Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele. Cărbunii de foc, spun Sfinții Părinți, înseamnă dragostea noastră creștinească și harul Sfântului Duh care s-a coborât în limbi ca de foc în ziua Cincizecimii peste Sfinții Apostoli și care coboară și peste noi în Sfintele Taine de care ne împărtășim, îndeosebi în Sfânta Taină a Spovedaniei, în care ni se iartă păcatele și în Sfânta Taină a Euharistiei în care ne împărtășim cu Preasfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

Smerenia, rugăciunea și faptele de milostenie ne dau puterea, cu lucrarea Sfântului Duh, ca să iubim pe vrăjmașii noștri, iubire care ne face fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai împărăției cerurilor.

Starea de vrăjmășie între oameni aduce moartea sufletului și îmbolnăvirea trupului și deopotrivă grăbirea morții trupului. De aceea să punem la inimă cuvintele Sfântului Apostol Pavel: **„Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii”** (Romani 12, 18), iar în privința iubirii vrăjmașilor să luăm aminte că aceasta este porunca lui Dumnezeu Care plinește lipsurile noastre sufletești și ne dă puterea cuvenită să iertăm pe vrăjmașii noștri ca și Dumnezeu să ne ierte pe noi care-i devenim vrăjmași prin neîmplinirea poruncilor Lui, care înseamnă viață veșnică. Amin.

(ÎPS Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților)

Povețe duhovnicești ale Sfântului Apostol Pavel

Îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi. Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii.

Și pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați, ca să fiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și fiți mulțumitori. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăție. Învățați-vă și povățuiți-vă între voi, cu toată înțelepciunea.

Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-l, în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești. Amin.

(Epistola către Coloseni a Sf. Apostol Pavel 3, 12-16)

Suferi de pe urma nedreptății unui som rău? Iartă-l, ca să nu fiți astfel doi oameni răi! (Fericitul Augustin)

Rugăciunea pentru vrăjmași

„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!”

Așa S-a rugat Hristos pe cruce pentru vrăjmașii Săi, și această rugăciune ar trebui să fie o pildă pentru fiecare dintre noi.

Se cuvine să fim sufletește alături de toți oamenii și de fiecare în parte: să ne bucurăm cu cei care se bucură, să plângem cu cei ce plâng.

Să înțelegem durerile oamenilor și să le iertăm slăbiciunile; să ne punem în locul fiecăruia, chiar și în locul celor care ne supără; să nu judecăm pe nimeni, ci să nădăjduim în îndreptarea și mântuirea tuturor oamenilor.

Să avem blândețe și bunătate față de

fiecare, să nu disprețuim pe nimeni, fiindcă Hristos nu a disprețuit pe nimeni și nu i-a respins nici măcar pe cei mai mari păcătoși.

Să nu lăsăm nici măcar o clipă să ne pătrundă duhul răutății în inimă, iar dacă, în neputința noastră, ne vine greu să iertăm, să ne rugăm pentru cei ce ne-au supărat.

Prin rugăciune, piatra supărării va fi prăvălită de pe sufletul nostru, ne vom recăpăta bucuria și liniștea, iar cel pentru care ne-am rugat ne va deveni apropiat și drag.

(din cartea „*Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu*”)

Să spunem că cineva te-a ocărât greu și te-a rănit prin cuvinte.

Dacă rabzi cu credință în Dumnezeu, cu nădejde și dragoste pentru el, sufletul tău nu numai că nu va suferi nici o vătămare din răutate străină, ci dimpotrivă, chiar mai mult se va întări în virtute și va străluci în lumina virtuților lui Hristos răbdarea, blândețea și smerenia. Cu aceste virtuți vei vedea înaintea ta deschise porțile raiului! Amin.

(Arhimandrit Serafim Alexiev)

Roadele iubirii sunt: a face bine aproapei din toată inima, a răbda îndelung, a fi cu îngăduință și a folosi lucrurile cu dreaptă judecată.

(Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Cuvânt din Prologe:

Nu se cade a osândi pe cel ce greșește

Un bărbat sfânt a văzut pe un oarecare greșind și cu amar a lăcrimat și a zis: „**Acesta astăzi, iar eu mâine**”.

Oricine, de va greși, chiar necredincios de ar fi, să nu-l osândești pe el, ci să te vezi pe tine mult mai păcătos decât dânsul și nicidecum să nu-l ocărăști pe dânsul pentru greșeală, ci să-ți aduci aminte de tine însuși și să iei seama cum umbli, ca să nu cazi.

Să dai de lucru sufletului tău, ca, adică, să stea la rugăciune și să se lipească de Dumnezeu, ca să nu te biruiască pe tine gândul cel vrăjmașesc. Roagă-te ca să se depărteze de la tine duhul uitării. Și orice lucru de trebuință vei face, dacă te vei lăuda, îl pierzi pe el.

Tu să zici așa: „Eu voi muri diseară, ori mâine, ori nu știu în care ceas”. Iar de vei grăi cuiva despre viața ce va să fie, cu umilință și cu plângere să-i grăiești celui ce te ascultă, de vreme ce și el ar putea să-ți spună ție: „Să nu mori fără de folos, petrecând vremea în cuvinte deșarte”.

Și de vrei să te mântuiești, ferește-te de cei ce te laudă și de cei ce-ți înșală gândul tău, ca să ocărăști pe cel de aproape, iar pe tine să nu te vezi.

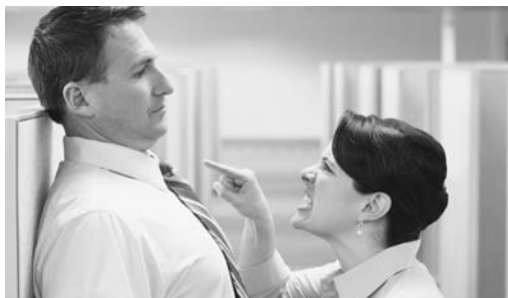
Au, nu știi, oare, că tâlharul cel ce a fost pe cruce, printr-un singur cuvânt s-a îndreptat, iar fariseul, cu un cuvânt s-a făcut vinovat? Că luda a fost numărat împreună cu Apostolii și, într-o noapte, și-a pierdut toată osteneala și s-a pogorât în iad?

Drept aceea, să nu se laude nimeni, oricât bine ar face, pentru că, toți cei ce și-au pus nădejdea în sine, au căzut.

Deci, de vei vedea pe cineva greșind, nu asupra aceluia să pui greșeala, ci asupra diavolului celui ce l-a biruit pe el. Și să zici: „**Amar și vai mie, că acesta fără de voie a fost înșelat, iar eu, de voie și știind, greșesc**”.

Deci, să plângi și să ceri de la Dumnezeu ajutor. Că de viețuim cu lenevire și cu nebagare de seamă, apoi nimeni nu poate să biruiască pe diavolul și nici să câștige bunătăți de la Dumnezeu.

Drept aceea, pentru slăbirea și nepurtarea de grijă de viața noastră, suntem amăgiți toți în lumea aceasta trecătoare. Iar când ne

bucurăm de căderea altuia sau o defăimăm, apoi singuri pe noi, atunci, ne dăm și ne vindem muncilor diavolului.

Iar, dacă stăm tari cu inima și cu mintea, apoi, de-a pururea, Dumnezeu ne va fi nouă ajutor. A Căruia este slava în veci! Amin.

Ne așteaptă ani grei...

Vin ani grei. Vom avea încercări mari... S-o luăm în serios, să trăim duhovnicește. Împrejurările ne silesc și ne vor sili să lucrăm duhovnicește. Și este bine să facem aceasta cu bucurie și de bunăvoie, iar nu cu mâhnire, de nevoie. **Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră ca să se nevoiască.**

Eu mă bucur că unii mă amenință că mă vor curăța, fiindcă vorbesc și le stric planurile. Noaptea târziu când aud din chilie pe careva sărind gardul, inima îmi bate dulce. Dar când strigă: „*A venit telegramă, să faci rugăciune pentru cutare bolnav*” îmi spun: „*Acesta a fost? S-a dus și această ocazie!*...”. Nu pentru că m-am îngreuiat de viață, ci mă bucur de moarte. Să ne bucurăm că ni se dă

această ocazie astăzi. Are o răsplată foarte mare.

În timpul ocupației germane deveneau eroi dacă nu salutai un german. Acum devii eroi dacă nu saluți pe diavolul.

Oricum, vom vedea evenimente înfricoșătoare. Se vor da lupte duhovnicești. Sfinții se vor sfinți mai mult și spurcații se vor spurca și mai rău. Cu toate acestea, înăuntrul meu simt o mângâiere. Aceasta este o furtună și numai nevoința are valoare, pentru că acum nu avem vrăjmaș pe Ali-Pașa sau pe Hitler sau pe Musolini, ci pe diavolul. De aceea vom avea și răsplată cerească.

Fie ca Bunul Dumnezeu să pună în valoare răul, prefăcându-l în bine! Amin.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovnicești*, Vol. 1, *Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghелиismos, București, 2012, pp. 35-36)

De ce este important să iertăm?

Pentru că numai așa ne întărim în iubire. **Cine nu iartă, nu iubește. Și cine nu-și iubește semenii, nu-L poate iubi nici pe Dumnezeu.** A ierta este semnul prezenței lui Dumnezeu în noi.

Adevărata iertare este însoțită de uitare. Părintele Nicolae Steinhardt spunea că iertarea neînsoțită de uitare nu înseamnă nimic, e vorbă goală, flecăreală, amăgire și mască a tinerii de minte a răului.

Iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu este condiționată de iertarea greșităilor noștri: "Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, vă va ierta și vouă Tatăl vostru cel ceresc" (Matei 6, 14). Iertând celor care ne greșesc, ne facem părtași de dragostea cu care Dumnezeu iubește lumea. Trăiți cu conștiința că Dumnezeu, în nemăsurata Sa dragoste, ne-a dăruit puterea de a ierta. Iar când simțiți că nu mai aveți putere să iertați,

gândiți-vă că Dumnezeu a murit și pentru cel care v-a greșit.

Iertarea, ca mișcare bună a inimii și a

minții față de cel ce ne greșește, este un dar al Duhului Sfânt dăruit numai aceluia care și-l doresc cu adevărat, care îl cer de la Dumnezeu și îl caută neîncetat. Iertarea implică deci o luptă continuă împotriva duhului mândriei și a gândurilor de ținerere minte a răului, în vederea creșterii în iubire. **Cine iartă puțin, puțin iubește!**

În concluzie, iertarea ne vindecă sufletul și trupul, pe când neiertarea ni le îmbolnăvește pe amândouă, întunecându-ne viața. La rândul ei, pentru a fi tămăduitoare, iertarea trebuie să izvorască din inimă, fără pretenții de la celălalt și să fie neîncetată.

Ce înseamnă iubirea de vrăjmași?

Iubirea de vrăjmași este un mare dar al Sfântului Duh. Omul nu-și poate iubi vrăjmașii dacă nu este plin de Duhul Sfânt.

Un chip al dragostei de vrăjmași este ca în orice contact cu ei, noi să punem un strop de dragoste. De aceea, ar trebui să fie ca un fel de program al vieții noastre ca în tot ceea ce zicem, în tot ceea ce facem, în tot ceea ce gândim, să punem un strop de dragoste, de dragul lui Dumnezeu. Dacă facem așa, la sfârșit, cu siguranță vom moșteni porția cea mare a dragostei lui Dumnezeu,

dragostea cea până în sfârșit pe care Hristos ne-a arătat-o nouă.”

(Arhimandrit Zaharia Zaharou)

Dacă pe unul îl iubim și pe altul nu, înseamnă că nu iubim deplin

Dacă încetăm să iubim, încetăm să existăm. Fără Duhul Său nu putem trăi. Așa că dacă pre unul iubești și pe celălalt nu iubești, aceasta înseamnă că nu iubești pe nimeni. Înțelegi? Dumnezeu ne-a dat Dragostea, ochii, inima, totul... în acest scop. Mai întâi, pentru a-L iubi pe El dintru toată puterea sufletului nostru, cum se spune în cea dintâi poruncă, și apoi, de asemeni, pentru a nu ne simți diferiți de ceilalți, El adaugă: și pe aproapele tău ca însuși pe tine.

Cine sunt eu ca să zic: Dar acesta este rău, nu trebuie să-l iubesc. Celălalt, este un mincinos. Ce am eu în comun cu el? Ah, nu așa, fratele meu. Dragostea nu este așa. Dragostea iubește pe toți, așa cum Dumnezeu iubește pe toți, așa cum suntem, în ciuda stării noastre de păcătoșenie. Nu are El motive să nu ne iubească pe noi? Cu toate acestea, El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni, și plouă și peste cei dreپți și peste cei nedreپți.

(Extras dintr-un dialog cu Maica Gavriilia Papaianis)

Fără jertfă de sine nu există mântuire

Spuneți-mi ceva despre iubirea de sine.

Iată ce vă spun: în măsura în care omul se leapădă de iubirea de sine, în aceeași măsură sporește în fapte bune, se înduhovnicește și se apropie de Hristos. De obicei, când este vorba de sine, omul își strică întot-

deauna cântarul, adică măsura; își face lui mai multă dreptate, își alege partea cea mai bună, cea mai mare, cea mai frumoasă: plânge pentru sine mai mult decât pentru altul și se bucură de sine mai mult decât pentru altul. Hristos, însă, a răstignit pe cruce iubirea de sine, dându-Și viața pentru noi.

Dintre oameni, puțini sunt aceia care își răstignesc patima iubirii de sine, asemenea lui Hristos. Sunt mulți care se angajează să trăiască viața duhovnicească, dar nu ajung până la răstignire, pentru că nu renunță total la iubirea de sine, adică la egoism. Or, fără jertfă, fără răstignirea patimilor noastre, fără părăsirea păcatelor, nu putem să vedem pe Hristos, nu ne putem mântui.

(*Ne vorbește Părintele Cleopa*, volumul V, ediția a II-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004)

Heliniștea și grija sunt pentru cei care n-au credință.

(Maica Gavriilia Papaianis)

Răbdare și iar răbdare, ca să ne vedem în Rai!

Vă încredințez că acela ce urăște, chiar motivat, pe aproapele său, se face atât de vinovat, încât merită a fi tras la cea mai înaltă instanță de judecată. Iar cel ce defaimă și ponegrește pe aproapele se aseamănă cu ucigașii de oameni, care se condamnă la cea mai grea pedeapsă.

Zicea iarăși:

Nu există sub soare un lucru mai dureros, decât un creștin care știe a citi, dar nu are în casa sa Biblia, și nu citește în ea zilnic, ca să ia dar și putere.

Înainte de plecarea sa în Banat, au venit la bătrânul doi ucenici - ieromonahul Cle-

Firea scorpionului

Un călugăr bătrân se ruga pe malul unei ape curgătoare. Se ruga în mijlocul naturii, privea cristalinul apei, când observă un scorpion căzut în apă care lupta cu disperare să-și salveze viața.

Înduioșat și plin de milă, pustnicul băgă mâna în apă și scoase scorpionul la mal. Acesta însă, drept răsplată, îl înțepă îndată pe chiar salvatorul lui.

După o vreme, când își deschise ochii din nou din rugăciune, bătrânul văzu că scorpionul era iar în apă și pe punctul să se înece. Din nou îl salvă bătrânul călugăr, iar scorpionul îl înțepă pentru a doua oară la fel de tare, încât acesta suspină. Când această scenă se repetă pentru a treia oară, un pelerin care observa de departe, foarte atent, toate acestea, îl întrebă pe bătrân:

- Dar de ce îl ajuți mereu pe acest scorpion nemernic, care în loc să-ți mulțumească te rănește mereu?

- Fiule, amândoi ne urmăm firile noastre, spuse bătrânul înțelept. Ține de firea scorpionului să înțepe și de a mea să fac binele necondiționat, în iubire și compasiune!

În viața noastră de zi cu zi întâlnim la fiecare pas câte un scorpion, dar nu întâlnim în noi pe bătrânul pustnic, care sare în ajutor oricui are nevoie. Uneori deznădăjdim când vedem că scorpionii din viața noastră ne arată nerecunoștință. Întotdeauna ne dorim să primim calde mulțumiri, să fim lăudați pentru faptele noastre și nicidecum înșelați în așteptări.

Din păcate însă nu realizăm cât de scorpioni suntem noi înșine cu Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, pe care-L nesocotim la fiecare pas pentru binele făcut, prin faptele, prin judecare și osândire, prin nelucrarea sinelui. Trăim și înțepăm mâna întinsă a lui Dumnezeu și nici măcar nu ne întristăm pentru asta!

Programul liturgic (5-11 octombrie)

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	18:00	Acatistul Sf. Mc. Efrem cel Nou
Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.